

Inger Gautier Schmit: Naar det foreliggende Lovforslag har været til Behandling i saa mange Aar, ligger det sikkert ikke i Uvilje fra den høje Rigsdags Side med Hensyn til Behandling af dette vigtige Omraade, men det ligger simpelt hen i, at de forskellige Hjem, der her er Tale om, modtager saa forskelligartede Mennesker, at det har været vanskeligt at finde en fælles Linie at gaa frem efter med Hensyn til Tilsynet, Ordningen og forskelligt andet vedrørende denne Sag.

Hvis det drejede sig om almindelige Logihuse, hvor man kunde bo for en lav Betaling, var man sikkert nok hurtigt naaet til et tilfredsstillende Resultat, hvis det drejede sig om nye Hjem, der skulde oprettes, vilde man hurtigt have kunnet finde Retningslinier at gaa frem efter; men det drejer sig her om et Omraade, paa hvilket det private Initiativ gennem en Menneskealder har gjort en betydelig Indsats, idet der er oprettet over 100 Institutioner af denne Art rundt omkring i Landet, og naar man saa fra Lovgivningsmagtens Side tager sig paa at ville gribe ind og regulere, inspicere og ordne paa dette Omraade, er det klart, at det er vanskeligt at finde den rette Maade at gaa frem paa til Gavn for det nye, der skal komme, og uden at skade det gamle, der allerede længe har bestaaet. Det er rimeligt, at de, der kæmper for at bevare det private Initiativs Indsats paa det social-filantropiske Omraade, med megen Iver har forsøgt at begrænse Statens Indflydelse, saaledes at de Værdier, der er skabt gennem de mange Aar, ikke ødelægges, fortrædiges og begrænses i sin Udfoldelse.

Da vi sidst havde dette Forslag til Behandling i det høje Folketing, arbejdede vi fra Venstres Side paa at finde en tilfredsstillende Ordning, og vi viste vor gode Vilje ved at fremsætte et Forslag, som dog ikke fandt Tilslutning fra Regeringspartierne. Naar nu alle Partier i det høje Landsting er enedes om et Forslag, kan det derfor have sin Interesse at se, om det Forslag, man er enedes om, i nogen Maade gaar ind for de Tanker, og som indeholdtes i det Forslag, vi fra Venstres Side stillede her i Tinget i Samlingen 1931—32. Jeg maa mene, at det Lovforslag, det høje Landsting har vedtaget, i høj Grad ligger paa Linie med det,

vi dengang ønskede gennemført i Folketinget, en Linie, som den daværende Socialminister ikke ønskede at arbejde paa.

Naar Sagen har staaet i Stampe i saa mange Aar, ligger Skylden ikke hos Oppositionen, men i, at den daværende Socialminister ikke vilde slaa tilstrækkeligt af paa sine Fordringer, saa Lovforslaget kunde gennemføres. Jeg kan derfor takke den nuværende Socialminister, som har vist Evne til at forhandle sig til Rette og modtage det, det var muligt at opnaa, saa Lovforslaget har kunnet gennemføres enstemmigt i Landstinget.

Det, der navnlig vakte Modstand hos os, var denne Statsinspektør, som skulde have haft overvejende Indflydelse paa Tilsynet med alle Hjem af den Art rundt omkring i Landet. Vi ønskede ikke, at Staten skulde overtage Føringen paa disse Omraader, hvor det private Initiativ havde vist sig særdeles tilfredsstillende og fyldestgørende, hvor Staten hverken med Pengemidler eller paa anden Maade, hverken moralsk eller økonomisk, havde gjort nogen som helst Indsats. Vi ønskede det heller ikke for de arbejdsløse og de hjemløse Skyld. Det kan maaske synes underligt, men vi ser netop Værdien af dette Arbejde deri, at der i disse Herberger og disse Arbejdshjem bliver aabne Døre, aabne Hjerter og udrakte Hænder til arbejdsløse, hjemløse og eksistensløse. Vi ønskede ikke gennem statskontrollerede og statsdirigerede Hjem at faa ensrettede Institutioner, saa den farende Svend paa Landevejen, den forhutlede arbejdsløse, der ikke vidste, hvor han skulde henvende sig, ikke med Tillid og Tryghed kunde banke paa et af disse Hjems Døre.

Der er mange forskellige Arter af den Slags Hjem lige fra billige Logihuse til billige Arbejdssteder og de rene Opsamlingssteder for det allerdybest sunkne og elendigste Menneskemateriale, der driver rundt paa Landevejene i den største Nød og Armod, og vi ønskede ikke, at disse Steder skulde være Spioncentraler for Politiet, saa at en saadan forhutlet Vagabond skulde være ængstelig for at banke paa disse Hjems Døre, fordi han instinktmæssigt følte: naar du kommer derhen, er det Staten, der har Tilsyn, og saa skal du opføres paa saa og saa mange Lister og indberettes til Politiet, saa du aldrig ved dig sikker. Dette gælder